

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibrería Espanyola, Rambla del Milí, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

UN ALTRE COP DE SOMBRERO.

UAN lo Pare Etern de una llambregada va llansar desde 'l cel al infern al àngel que se l' hi rebelava, mentres aquest anava per l' espay donant giravolts y cap-girells y espaternegant, més cremat que un cabo de realistas, al passar per dessobre d' Espanya l' hi va caure una ploma de las alas.

Donchs bé, de aquella ploma 'n va neixe la dinastia de D. Antón Cánovas del Castillo. La soberbia conta ab un representant al infern y un altre à Espanya.

Lo de allà tè la caldera de 'n Pere Botero agafada per la nansa; lo de aquí, tè la paella agafada pèl mànech.

Allà mana y atormenta, aquí també. Per això l' Espanya conservadora es un infern en petit.

L' heréu de la soberbia satànica, no tè fré ni aturador. Quan ell s' aixeca sobre las puntas dels péus, y escup despreci pèls ulls, pèls llabis y fins pèls poros, los sers enconjits tremolan; los que tenen sanch s' irritan; los que tenen flema se 'n ribuen.

¿No fá riure, realment, veure que l' home, 'l ser més perfecte de la creació, s' estarrufa y erissa com un porch-espi?

Fill de un pobre mestre d' estudi, ha heretat del seu pare la palmeta y las deixuplinas, y ab deixuplinas y palmeta ja 'n tè prou per servir d' ayo, que no serveix per gran cosa més.

Los que temen la palmeta y las deixuplinas dihuen qu' es un sabi, qu' es una persona iustrada, qu' es una eminencia espanyola.

¿Imposible! La ilustració y la ciencia son modestas per naturalesa, afectuosas per temperament. Tant sols l' art de fer sofismas elevat à la quinta potencia, 's permet certas etzegalladas com las següents:

Anys endarrera, quan oprimia las mollas del banch blau baix lo pés de la seva humanitat, com si aquelles mollas fossen opinions democráticas, un dia, al véures justament atacat pèls seus adversaris polítics, va alsarse del banch, va agafar lo sombrero y va fer una certa acció casi tant lletja com la seva cara.

Los diputats ofesos van sortir en pés del saló de sessions, cuidant durant una porció de dias de no tornar-se à posar davant del home del sombrero.

Una huelga de representants del país, no s' havia vist may.

La desapoderada soberbia del monstro, l' havia provocada.

Totas las personas bèn educadas, van calificar aquell acte com se mereixia.

A impuls de la soberbia va caure del candelero. Algú suposa que à impuls de la por, lo qual també podria ser, perque aquests homes tant valents que si 'ls escoltén, se ficarian la bola del mon à la butxaca de l' hermillà, molts cops tremolan davant de una formiga.

Poch temps després lo govern de 'n Sagasta preparava 'l tractat de comers ab Fransa, posantse en pugna ab la part més influent del país, ab las classes productoras.

Y l' home aquell, qual ciencia queda reduhida à la vulgar maniobra de fer la trabeta al adversari, va posarse públicament al costat de Catalunya, va parlar contra 'l tractat de comers, va declararse proteccionista, patriota, amant de l' industria nacional y disposat à sucumbir en sa defensa.

Algú, olvidant anteriors xarranadas, com los tractats ab Bèlgica, ab Austria y ab la mateixa Fransa, se 'l va creure. Algú va figurarse que 'l jefe dels conservadors era l' única esperansa de la industriosa Catalunya.

No participavam nosaltres de aquesta opinió. Per nosaltres totas aquellas promesas no eran més que puras ensarronadas. La reacció canovista aprofitava pèls seus fins particulars las torpesas de la fusió: ni més ni menos. Lo monstro parlava de amor à l' industria, sense apartar los ulls del presupuesto. La seva qualitat de guerro, l' hi permet aquest doble empleo de la vista.

Però faltava una proba per convence als alucinats y als mansos. Y la proba no s' ha fet esperar.

Al pujar de nou al poder, fá poch dias, troba embastat un tractat de comers ab Inglaterra. Tot estava preparat per una nova sangria, lo rentamans, la tobacollola y la llanceta. ¿Pobra industrial! Alguns fabricants veuhien obrirse 'ls lo cel. No 's farà 'l tractat ab Inglaterra: D. Antón tè compromisos contrets, y es incapàs de faltarhi.

¿Ilusos! Lo Centro industrial de Cataluña, associació composta de honrats majordoms y contramestres, davant de las alarmas produhidas per las noticias de Madrid, envian un atent telégrama à D. Antón: ¿Y saben quina ha sigut la contesta? Llegéixinla: la deixém en castella perque fá més tropa:

«Presidente Consejo Ministros à los señores D. Antonio Vallés, D. José Roca Galés y D. Agustín Perelló.—El Gobierno, que necesita atender à los altísimos intereses del Estado, no puede sufrir ni sufrirá un instante siquiera ningún género de presión sea cualquiera su índole y carácter. Hará, pues, tal como él lo entienda y no como lo entiendan otros lo que convenga à la industria y al país en general.»

Es à dir: «Are ja soch govern altra vegada, y no 'us necessito per rés. Per lo tant, no haig de permetre que m' amohinéu, perque dech, puch y vull fer lo que 'm donga la real gana.»

Si després de aquest telégrama desdenyòs y altiu; si després de aquesta segona edició del cop de sombrero, queda encare un conservador à Catalunya, hau-

rém de colocarlo al mateix nivell en que van caure 'ls fusionistas quan, després del tractat de comers ab Fransa, militavan encare per un rosegò de pá, à las órdenes de 'n Sagasta.

La contesta del monstro no es un telégrama; es un insult escupit à la cara de Catalunya; es lo preàmbul del nou atentat que 's prepara en contra de la industria; es un acte de soberbia de aquells que remouhen las fibras de un poble digne é ilustrat.

¿Qué sabem nosaltres lo que interessa à l' industria? ¿Qué sabem lo que 'ns convé à casa nostra? Ell y sols ell ho sab. Hém de aceptar lo que 'ns donga, tant si es un favor com si es una xurriacada: tot lo que d' ell vinga, basta que vinga d' ell, será bèn rebut. Humillemnos davant de la seva omnipotencia, y besém las mans que 'ns ofenen.

Rés de posarnos la barretina, rés de tancar las portas dels establiments. Halaguémlo, glorifiquémlo, venerémlo, que s' infli, sobre tot que s' infli.

Potsè aixís, lo dia menos pensat, reventará com una bombolla de sabó.

P. K.

MANIFEST.

LA ESQUERRA DINÀSTICA AL PAÍS.

CITADANS: Permetéu à aquest atribulat directori que, avants d' entrar en materia, desahogni la seva pena en lo seno de la amistat.

¡Ay! ¡ay!... y ¡ay! Prossegüim.

Ja havén vist lo que acaba de succehirnos. Hem fet un pa com unas hostias; hem errat la calada; ho hem perdut tot, ménos... la llana.

¡Oh! Permetéunos un altre desahogo.

¡Ay! ¡ay!... y ¡ay!

No ploraréim, perque 'l plorar fa molt criatura; però 'l sentiment nos embarga las pocas facultats que tenim, privantnos d' expressar lo poch que pensém.

¿Qui ho havia de dir! La esquerra, un partit nou, flamant, sortit de la fábrica, forrat y clavetejat, dinástich hasta allí, demócrata hasta allí, rebre 'l gran carpetasso del sigle, quan ja 's veyá la poma à las dents, quan ja las ilustions se convertian en realitats, quan ja las esperansas prenían la forma de carteras y credenciales.

En la natural confusió, subsegüent à la derrota, 'l nostre primer impuls va ser recullir la bandera que ab tanta valentia hem tremoiat, y véndrela à qualsevol drapayre, per no pensarhi may més y anar à acabar los dias de la nostra vida lamentantnos y cobrant amargament la cessantia; però 'l honor nos imposa 'l deber de continuar fent lo tonto, y correspondriam molt malament à la véu de la patria, si avuy aban lo navam un lloch hont nos havém coronat de... gloria, y otras cosas.

No 'ns preguntéu perque havém caygut: nos donariu molta feyna, y, ara com ara, prou ocupats estém en aixecarnos y examinar si 'ns havém fet gayre ma.

La reacció, sempre disposada à combatre tot lo que

fa olor de reforma, 'ns ha minat lo terreno, 'ns ha usurpat la menjadora y 'ns ha tret la son de las orellas, enviantnos á passeig com qui despatxa una criada.

¿Qué vol dir aixó? Que la reacció, jugant lo tot pèl tot, ha tirat lo guant á la democracia.

Y ¿ahont es aquest guant? Aquí está la qüestió. La esquerra 'l busca, y 'l día que 'l trobi, no hi ha més; se 'l emproba, y si 'l hi va bé, se 'l queda.

Dos camins té 'l partit davant seu: l' un porta á Nova Belén, l' altra á San Boy.

Lo directori no necessita indicar quin es lo millor; la esquerra té prou acreditat lo seu instint pera necessitar consells d' aquest género. Tots los camins son bons, quan no hi ha pols ni fanch y estan bèn engravats.

Nosaltres som molts, pero entre tots formém un sol home... y encara gracias. Las mateixas ideas nos alentan, ja que tant gamarussos som los uns com los altres: un mateix sentiment nos ompla á tots desde 'l primer fins al últim; lo sentiment d' haver sigut expulsats de la taula del presupuesto.

Dias negres nos esperan; si: la quaresma que ara comensém amenassa ser llarga; pero 'l directori, que vetlla amatent per la salut de la patria, procurarà passarla de la millor manera possible, en la confiansa de que tots per la seva part farán lo mateix.

Si la patria pateix, la esquerra patirà; si la patria riu la esquerra riurà, y si un dia l' atreviment dels enemichs de la llibertat traspasés los límites de la prudencia, la esquerra no titubejará y, buscant lo lloch de més perill,

«morirá con la espada en la mano,
«morirá con la espada en la mano,
«morirá con la espada en la mano,
«defendiendo la constitución.»

Ciudadans: lo moment es solemne; la situació es solemne; tot es solemne: fins nosaltres som *telos* de solemnitat.

La experiencia nos ha donat una lliçó un xich amarga y hem de aprofitarla: al ménos que no 's perdi tot.

Lliguémnos, ajuntémnos, reconcentrémnos y recargolémnos. Lo nostre pensament farà camí y la aliansa de la monarquia y la democracia, no hi ha dupte, 's realitzarà. Podrá tardar, podrán passar anys y sigles, pero no hi fa res; si no ho veyém nosaltres, ho veurán los nets dels nets del nostres retetereteterenets. Qui té esperansa, l' albarda alcanza: lo porvenir es nostre.

Reséu un Pare-nostre y un Ave-Maria sempre que 'us fiquén al llit y descansén ab aquest directori que pensa tant en la felicitat d' Espanya com ara plouhen sindrias.

¡Endavant, endavant sempre, com los cranchs! Pit y fora:—Lo Directori.

—Per la copia:

FANTÁSTICH.

BATALLAS

ER haver copiat uns párrafos de un article del *Mercantil Valenciano*, el *Globo* ha sigut denunciat y recullit. Los conservadors representan lo trama d' Echegaray: «Como empieza... Probablemente lo desenllás correrá á arrech deis demócratas: «Como acaba.»

L' *Imparcial*, órgano de l' esquerra, qu' en los primers moments de la crisis alabava la previsió del monarca, cridant als conservadors, are califica la entrada dels conservadors al poder de *atrevida aventura*.

Hi ha feridas qu' en los primers moments no fan mal; pero després si.

La ferida de l' esquerra comensa á supurar.

Dissapte passat dávam á coneixe la opinió de la premsa francesa sobre l' última crisis.

Vejin are l' opinió de la premsa italiana:

La *Stampa* diu que la crisis espanyola es una verdadera revo-ució, y que la lluyta será entre la monarquia y la República.

La *Italia* créu que el ministeri Cánovas es avants que tot un ministeri de resistencia.

El *Diritto* diu qu' es la crisis més grave que ha atravesat Espanya.

La *Riforma* pensa que 'l triunfo de 'n Cánovas ha de produhir tristos resultats per la monarquia.

Lo corresponsal de Madrid de un periódich de Zaragoza atribueix las següents paraulas á Castelar:

«La méva política ha quedat completament derrotada, y triunfant la de 'n Ruiz Zorrilla. Que Déu nos ilumini á tots.»

¿No 'u veuhen?

Si 'ls demócratas ens arribém á entendre, ¿á qui n' haurém de dar las gracias?

Al mónstruo.

Un parrafet del *Progreso* de Madrid:

«A nostre entendre, la Corona ha dictat, cridant als conservadors, un dels acorts ménos sabis que podia haver dictat.

»No 's diga pas que de sabis es mudar de consell... de ministros, porque may segonas parts han sigut bonas.»

Táctica del mónstruo:

Primera regla: Fer barallar al sagastins y als esquerrans.

Mientras los esquerrans y 'ls sagastins s' esgarrapan entre ells, los conservadors esgarrapan lo presupuesto.

Segona regla: Fingir una protecció als esquerrans, assegurarlos mols districtes y prometre que se 'ls farà surar sobre 'ls fusionistas:

De aquesta manera 's calman, fan lo tonto y després quan vulgan enfadarse, tothom se riurá d' ells, com tothom se riu del infelis que 's deixa amagá l' ou.

Tercera regla: Apretar als republicans. Perseguirlos. No deixarlos treure ni un diputat. Contra 'ls republicans todas las ilegalitats son bonas.

Pero que fassi.

Que bèn prou vindrá un día que l' hi dirém:—Vésten Antón, que 'l que 's queda ja 's compon.

A la República de Andorra ab una mica més hi ha castanyas, á conseqüencia de unas eleccions. Los que feyan l' escrutini volian estar sols, y 'ls altres, una vegada feta la trampa, ván apoderarse del local, armanse 'l gran esbalot del sigle.

Fins are no sabiam si 'ls andorrans eran francesos ó espanyols.

Are ja ho sabém: son espanyols.

En Becerra aconsella als esquerrans l' inteligencia dels elements liberals y 'l perdó dels agravis.

Bèn fet. A l' hora de la mort tot se perdona.

Aixó es un gust.

Encara no están disoltas las Corts actuais, y ja sabém com estarán formadas las que han de nombrarse porque en Cánovas puga gobernar desahogadamente.

Hi haurá 50 esquerrans, una vintena de fusionistas, vuit republicans y set independents.

Tot lo demés, conservadors de sí y de no.

Per lo tant, lo mateix es que votin com que no votin, tant es que risquin com que rasquin.

La pasterada ja está feta, y sortirá 'l pastel á gust de 'n Romero Robledo.

Lo dia del sant de D. Alfonso, l' únich periódich de Barcelona que 'l saludava, vá ser la *Dinastia*.

Dels demés ningú vá recordarse'n.

¿Sáben perque la *Dinastia* té memoria?

Perque comensa á tastar las pansas del presupuesto.

D. Cristino tenia un periódich, *El Progreso*.

Pero 'l tal periódich fá la seva... y parla.

Parla cada dia, y cada dia recorda lo que ha sigut, y lo qu' es. Ha sigut republica y es monárquich de per riure.

Y sembla que D. Cristino está tant cremat contra *El Progreso*, ó al menos ho fá véure, que projecta fundar un nou periódich encarregantli que aprofiti todas las ocasions per acentuar la seva actitud monárquica.

D. Cristino es aixis.

Quan vol fer un salt, pren embestida.

Per saltar á la monarquia vá anar fins al manifest de abril.

Are vá fins al últim extrém monárquich?

Donchs estigan segurs que no tardará á saltar.

CASTELLS EN L' AYRE.

DUO.

D. ANTON.

¡Ves qui m' empeta la basa!
Ja torno á trobar-me á dalt,
remenant la cacerola
de la sopa nacional.

Está vist que aquesta Espanya
ja pot busca, ja pot dí,
després de fer probaturas
ha de vení á raure en mí.

Jo sech l' únich, l' únich home
que fins ara ha sapigut
fé anar dreita aquesta terra,
seguint la llei... del embut.

¡Tant que deyan y juravan

que 'l mónstruo conservadó
se quedaría per sempre
olvidat en un recól

Ja ho veyéu; altra vegada
me teniu per gobernant,
acullit casi ab aplauso...

¡Eyl! No tant, no tant, no tant!

Lo PAÍS.

D. ANTON.

Hi lograt fé una barreja
d' homes de distints parlots
tant bonica y tant graciosa,
que n' hi ha per lleparse 'ls dits.

No hi ha hagut fracció ni colla
hont no hi hagi tirat l' art,
de modo que 'l ministeri
vé á se 'l mateix que un basar.

Hi tinch madurs de primera,
hi tinch verls... sense verdó,
hasta hi tinch amants platónichs
de la santa inquisició.

Units tots ab estrets llassos
y ab lo mateix pensament,
dócils y mansos com quintos,
m' obeheixen cegament.

Sense mí ningú 's belluga,
sense mí ningú alsa 'l cap;
no hi ha pòr de que 's desbandin...
¡Oh! ¡Quí sab, quí sab, quí sab!

Lo PAÍS.

D. ANTON.

Ara, 'l dia que jo vulgui,
tot de cop, en pòchs moments,
secundat per en Romero,
cambiaré 'ls ajuntaments.

Després, euan los *cubiletes*
estiguin bèn preparats,
farém aquell joch que 'n diuhen
eleccions de diputats.

Dotze de la *unió catòlica*,
fusionistas vuit ó nou,
de la esquerra vint ó trenta,
un independent... y prou.

Ab aquest cos de comparsas,
tranquil, alegre y felis,
sense mal-de-caps ni engúnias
fare díxros al país.

¡Ah, saierol! Quina gangal
manar sense oposició,
tenir per tot majoria...
¡Ah! ¡Pitjò, pitjò, pitjò!

Lo PAÍS.

D. ANTON.

Endavant, rodi la bola:
má á la tralla y comensar:
la cosa vá un xich depressa
y hi ha molt per arreglar.

En Pidal que s' espavili
moralisant l' instrucció,
en Cós-Gayon que s' inventi
alguna contribució.

L' Antequera qu' enquirani
tota la forsa naval
y en Romero que neteji
la máquina electoral.

Es precis obrá ab firmesa
per anulá 'ls enemichs;
sempre ab lo látigo enlayre
y estobant á grans y á rixhs.

Quan haguém prés bé las midas,
llavors nos assentarem
y ja ningú 'ns tréu del puesto...
¡On! ¡Veurem, veurem, veurem!

Lo PAÍS.

C. GUMÍ.

REVIEWS

RAJES de moda pels balls de máscara
de aquest any.

Traje d' home: d' *esquerrá*; casaca
de tuti-colori, sabatas de goma, pel
corbata un dogal al coll, habero
gorra de cop.

Traje de dona: d' *ilegal*; gorro fri-
gi al cap, grillons á las munyecas, mordassa á
boca y esperons al cotze.

Son los dos últims figurins de la moda política es-
panyola.

¡Qué es bonich!

Lo Sr. Barzanallana anava á pendre possessió de
Consell d' Estat y van reunir-se en lo local vuit conce-
llers més dels que corresponian.

Eran vuit individuos qu' encara no havian tingut
noticia de la seva cessantia, los quals se trobavan en
presencia dels seus successors. Apesar de que duyan
l' uniforme, ván tenir que retirarse motxos y ab un
pam de nas.

¡Cóm devia riure en Cánovas!

L' any 1884 será célebre entre tots per la gran au-
yada de miquels.

Un gran miquel als esquerrans.

Un miquel als concellers d' Estat que no dimitián.
Y un miquel colossal als proteccionistas que 's re-
fiavan dels conservadors porque no 's fé lo tractat al
Inglaterra.

Miquels per tots los gustos y al alcanç de todas las
fortunas.

¿No vindrán las tornas?

Un periódich de Madrit ha combinat las següents efemérides curiosas dels anys que acaban en 4:
 1834.—Cólera: supressió dels voluntaris realistas, creació de la Milicia Urbana.
 1844.—Desarmament de la milicia nacional y sublevació en Alicat de D. Pantaleón Bonet.
 1854.—Alsament general y cólera.
 1864.—Inundació de Alcira.
 1874.—Sublevació de Sagunto.
 1884.—???
 Esperém.

Al Director de *La Dinastia* D. Eduardo Zamora y Caballero, l' han nomenat novament secretari del Govern civil de la provincia.
 Com que l' altra vegada, avants de fundar lo periódich, ja ho era, en Zamora y Caballero podrà dir:
 —Estich convenut que *La Dinastia* no serveix per res.

Llegeixo en un telégrama:
 «Dícese que el Sr. Cánovas ha hecho ciertas ofertas al Sr. Moret para dentro de un corto plazo.»
 Com si ho vejés: l' hi haurá promés un pot de cabell d' àngel.
 ¡Ah llaminer!

En Quesada s' entreté desfent tot lo que respecte a l' exercit havia fet en Lopez Dominguez.
 ¿Qué succehirá?
 ¿Qué volen que succeheixi? Que *está oscuro y huele a Quesada*.

En lo banquet de palacio en Cánovas seya al davant de 'n Sagasta.
 De segur que devia dirli:
 —¿Qué tal Mateu ¿hi ha gana?

Los sagastins están resoltos, fermament resoltos a portar als tribunals a s governadors, juntas del cens y demés que cometin infraccions electorals.
 Pero primer de tot s' haurán de rentar las mans.
 No siga cás que quan presentin una demanda al jutje, s' hi coneguin las ditadas.

A D. Ignaci l' han nomenat membre de la Junta del Casino conservador.
 Prepárinse a veure com salta.
 Deede la Rambla de Capaletas al Saló de Cent.
 ¡Au, depressa D. Ignaci, que l' arros se l' hi coval

Entre 'ls esquerrans que 's reuneixen a casa de 'n Martos, hi domina l' idea de lluytar ab *gran fé* en las próximas eleccions.
 ¿Fé ab en Cánovas?
 Vet' aquí perque duhen la vena als ulls.

Sainete del Saldoni y la Margarida:
 —¿Qu' es fé?
 —Un' herba que 's fá pèls camps, vermella del cap-de-munt, y verda del cap-de-vall, que 'ls animals se la menjan.

Diuen los periódichs alemanys, qu' en la solució de l' última crisis hi ha influït de una manera decisiva 'l viatge del *Kronprinz*.
 Si es aixís, en Romero Robledo ha de cambiar l' uniforme del seu esquadro.
 Ja no son húsars, sinó hulanos.
 Hulanos d' Antequera.

Quan se discutia l' article 11 de la Constitució en Pidalet vá combatre 'l ab gran energia, y en Cánovas vá calificarlo de *Inquisidor de camama y pastelero*.
 Ara en Pidalet podrà dir:—De pastels no 'n faig; me 'ls menjo.

Han sigut nomenats:
 Director de Instrucció pública, D. Aureliano Fernandez Guerra, un neo.—*Guerra* a l' instrucció.
 Y Director de Agricultura, D. Mariano Catalina, un' altre neo y escriptor dramátich xiulat.
 Sembla que 'l tal Sr. Catalina publicarà una circular sobre 'l cultiu obligatori de la carbassa.

Una senyora inglesa molt rica acaba de morir deixant la friolera de 12 milions de franchs al Papa.
 ¡Si 'l pobre Sant Pere, quan tirava l' art hagués pogut pescar 12 milions de franchs! ¡Alsa amigo!

No tingan por que Lleó XIII renuncihi aquest donatiu.
 Ja poden pagarli ab lliuras esterlinas y haberhi en cada una l' imatge de la reyna Victoria, una reyna protestant.

Jo 'ls juro que de aquestas devotas medallas no 'n caurá cap a terra.

Lo dia 11 de febrer de aquest any no pot haverhi banquetes. D. Anton no ho vol, y primer es D. Anton que la lley.
 Lo mónstruo es tant insaciable que tot s' ho vol per ell.
 Los republicans no podém menjar.
 Está bé; pero que vaja ab cuidado, que 'l dia que 'ns hi posém... ens menjém als conservadors en menos que canta un gall.

Se 'ns envia 'l següent anunci.
 «PERDUA. S' ha perdut un tal D. Pere, advocat y ex-arcalde de Manresa. A pesar de ser alt com una perxa no se 'l véu en forat ni en finestra. Suposa algú que desde la vista de las causas contra 'l director de la *Montaña*, aquell gegant s' ha arronsat de tal manera, que a simple vista no se 'l ovira. Altres diuen que un cop de sol l' ha evaporat.—Al que 'l trobi se l' hi regalará una colecció del periódich *La Montaña*, desde la seva fundació, fins al número 113 inclussiu, en lo qual van publicadas las sentencias, absolvent a son director, l' intrépit periodista Sr. Devesa.»

L' Alfonso es un solterón y la vigilia del seu sant té uns quants amichs a casa y 'ls convida a dinar per l' endemá.

Los amichs aceptan l' obsequi.
 L' Alfonso crida a la criada:
 —Tuyetas.
 —¿Qué mana, senyoret?
 —¿Qué vols menjar demá?
 Los amichs quedan admirats.
 —¿Cóm! diu un d' ells. ¿Es a dir que tú preguntas a la cuynera lo que vol ella, quan tractas de obsequiar-nos a nosaltres?
 —Naturalment, l' hi pregunto, perque es una xicota, que no fá bé sino 'ls plats que a n' ella l' hi agradan.

Un criminal está en capella.
 Un capellá l' auxilia.
 —Digui, germanet, digui. ¿Té algun desitj particular? Manifestil sense reparo. La voluntat dels que van a morir es sagrada.
 Lo reo respon:
 —De desitj, francament, ne tinch un, y si no fòs imprudencia.
 —Digui, germanet, ¿qué vol?
 —Voldria .. voldria... qué m' ensenyés llatí.

Un aragonés detura a un transeunt, y l' hi pregunta:
 —Aunque sea escortesia ¿me hazusté el favor de icirme cual es la acera de enfrente?
 Lo transeunt senyalantli l' acera oposada.
 —Aquella.
 L' aragonés:
 —¡Otra que Dios! Pus si ahora mesmamente vengo de allá porque man dicho que es esta.

Un metje de un hospici passa la visita.
 Un albergat l' hi diu:
 —Senyor Doctor, tinch un cólich molt fort.
 Un' altre albergat s' acosta y afegeix:
 —No, véu jo tót al contrari.
 Lo metje, després de mirarse'ls de cap a péus:
 —Donchs bé; pósinse de acort.

—Diálech:
 —Tú, 't recordas que 'l més paseat vaig deixarte una moneda de quatre duros? Si me la tornessis...
 —No noy, tú t' equivocas: no era de quatre, era de cinch.
 —No hi fá res: passo per quatre, mentres me 'ls dongas are, desseguida.
 —Ah, no, fill meu. Prefereixo déurete'n cinch tota la vida, a pagarte'n quatre en aquest moment.

Un industrial, després d' esgarrárseli tots los negocis, no té més remey que quebrar y quiebra.
 Pero avants reuneix als seus acreedors, y posant una pistola sobre la taula, exclama:
 —«Estich arruinat: la mèva vida es vostra.—¿Voléu que 'm suicidi?
 Varias véus:
 —No, no...
 L' industrial:
 —Oh, es inútil: alguna cosa ó altre haig de fer per vosaltres: no 'm suicidaré; pero jo 'us juro que no 'm veuréu may més la cara.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Pas-ta-na-ga.*
2. ANAGRAMA.—*Restas-Sastre-Astres.*
3. ROMBO.—
P
M ALL
P A N I S
L L I T
S
4. TRENCA-CAPS.—*Sant Pol de mar.*
6. GEROGLIFICH.—*Per escomunicar los bisbes.*

Han endaviat totas las solucions los ciutadans Pep del Sil, Nicodemus y Un del Torrent del Olla: 4, Noy de primera, M. Morfeo y Un Can Fan Dos; 3 F. Alberti y J. y 2 Jaumet Mamadits y Un Tenorio.

XARADA.

N' es la primera animal que l' home l' estima molt; la segona y la tercera musicals sens' dubte son: la quarta, pero girada es metall de molt valor, y lo Tot si bé s' ho miran trobarán que d' home es nom.

LLUIS MILLÀ.

SINONIMIA.

En la fragata *Total* la *Tot* ahir vá arribá y de *Total* vá portá un aucell per D. Eudalt.

J. PRATS Y N.

NIVELL DE PARAULAS.

Horizontal, un carrer de Barcelona; vertical (de baix a dalt), un altre carrer de Barcelona; inclinada (de dalt a baix la de l' esquerra, y de baix a dalt la de la dreta) dos carrers més.

CROSPIS.

LOGOGRIFO NUMERIC.

- 1 2 3 4 5 6 7—Carrer de Barcelona.
- 1 7 1 2 3 7—Nom de dona.
- 1 7 1 2 3—Id. d' home.
- 1 2 1 7—Id. d' dona.
- 1 5 3—Part del home.
- 1 7—Aliment.
- 1—Lletra.

RESQUICIAS.

GEROGLIFICH.

::
 +
 D I N
 —
 P
 N I

*com
mes
dines
menos
penas*

UN TENORIO.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse, 'ls ciutadans Pepet Simpatich, Tururut Dotz' horas, Un Salamer y F. de la R. Las demés que no s' anomenan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans P. T. y Sala, Pau Entensa, Llatrana, Nicolás Salao, Un can fan dos, Dos desunits y Noy de primera, Ciutada F. Alberti y J. Insertarem anagrama y mudansa.—Pepet Simpatich: Id. mudansa.—M. Morfeo: Id. dos geroqlifichs.—Bonifaci Malcarat: L' articulet está bastant bé; mirarem de publicarlo.—Nas de punta inglesa: Publicarem algun geroqlifich.—Un ganxo: Id. un de vosté.—Sanch y Petxe: Id. rombos y logogrifo.—Baldomero Escudé Vila: Gracias del envío: ja sab que té las cclumnas del periódich a la seva disposició.—M. M. C. (Granollers): Insertarem un epigrama; los demés son massa grassos.—Un Tenorio: Insertarem un rombo.—J. B. G. (Arbós): Ne parlarém la senmana entrant; pero voldriam que firmés la carta y respongués del seu contingut.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj*, 20.

Barcelo

Lluís Tasso Arch del Teatro 21 y 23.

—Vaja, macos, si feu hondat vos donarè, un habó, y á n' aquell lleig d' a llá 'l durém á ca' l Matamoros.